

БОРБА

Облегнатъ върху единъ снопъ за вжже, Жанката гледаше оплешивѣлитѣ клони на крушата и мислѣше за Желѣзка. Желѣзко бѣше най-малкиятъ му синъ, неулегналъ още, буенъ, свадливъ и непокоренъ. Бащата се радваше на това — лошото бѣше само дето често не питаше и него. Миналата зима той избѣга съ дъщерята на Грозданъ Митьооловъ. Жанката бѣше противъ такава момчешка женидба и цѣли два месеца не иска да му продуматъ за младитѣ. Но се примири и ги прие — съ потисната, но неукротима умраза къмъ новата снаха.

Жанката имаше трима синове. Ставрю, най-голѣмиятъ, управляваше тухларницата. Брадясалъ, съ запретнати крачоли, оцапанъ до гуша съ калъ, той ругаеше като бѣсенъ работниците, гонѣше ги отъ тъмно до тъмно и не имъ даваше да си починатъ нито минутка. Тѣ му викаха „Малкиятъ Му солини“ и го ненавиждаха като нѣкакво жестоко и подло куче. Отъ войната насамъ само двама работници бѣха изкарали при него цѣлия работенъ сезонъ. Много рѣдко Ставрю напускаше тухларницата и отскачаше до село. Два или три пѣти той се отбиваше въ нѣкоя кръчмарница „да накваси устата си“. Но се запиваше и по три дни и три нощи гуляеше, чупѣше чаши и черпѣше по редъ малки и голѣми.